

dette Skridt og har faaet Byrden paalagt, har man — jeg troer, jeg tør med fuld Ret sige det — fra Communens Side handlet hensyns- løst, og Regjeringen har støttet den ved den Resolution, som her er nævnt. Jeg er iøvrigt den ærede Minister meget taknemmelig, fordi han har tilsagt os at ville tage disse Spørgsmaal under Overveielse, og at hvad der kan ligge for som Gjenstand for en snarere Underfølgelse, ogsaa snart skal blive undersøgt.

Indenrigsministeren: Jeg har allerede udtalt min juridiske Opfattelse af det hele Forhold, og jeg troer, at det er den, som kommer den ærede Forespørger saa nær som mulig, taget i den strengeste Forstand. Der behøves ingen Forsikring fra min Side om, at det vilde være mig overordentlig kjært, dersom jeg kunde udøve nogen Indvirkning til Lettelse for en stor Deel Medborgere, som vistnok for Dieblikket leve under et svært Tryk; men paa den anden Side vil jeg ogsaa benytte denne Leilighed til at bede alle Vedkommende om vel at have i Erindring, at det ikke er et Spørgsmaal, der kan afgjøres af Indenrigsministeren, som er aldeles uberettiget til at sige, at den høiere Beskatning, som hjemles ved en rigtig Forstaaelse af en eller anden foreliggende Lovparagraph, først skal indtræde ved Salg eller deslige — en Foranstaltning, der maastee kunde være overmaade hensigtsmæssig — naar han staaer ligeoverfor en bestemt og gjældende Lovgivning og ligeoverfor en Commune, som har sine derpaa begrundede Rettigheder. Det er altsaa snarere, om jeg saa tør sige, en moralsk Indflydelse, Ministeren vil kunne udøve, og kan jeg gjennem den udrette Noget til Vedkommendes Fordeel, skal det være mig meget kjært.

Ville: Hele dette Spørgsmaal om den udenbys Beskatning er saa stort, saa indviklet og vanskeligt, at der vistnok er overordentlig faa udenfor de directe Interesserede i denne Sag, som have haft Leilighed til at gjøre sig fortrolige dermed. Jeg maa i alt Fald tilstaae, at efter de forskjellige Data, der have været Thinget forelagte, har det været mig personlig umuligt at komme til et bestemt Resultat i den. Der har været os forelagt en Række af An-

dragender fra forskjellige Foreninger, og i de sidste Dage er der kommet til os en Correspondance, ført mellem Bestyrelsen for en af disse Foreninger og Kjøbenhavns Communalbestyrelse; men jeg troer, at enhver ligesom jeg ved Gjennemlæsningen deraf vil have faaet det Indtryk, at der er en saa gjennemgaaende Meningsforskjel mellem de corresponderende Parter, at der ikke er nogen synderlig Udsigt til Enigheds Opnaaelse. — Jeg skal dog tillade mig at høre den Formening, at mellem det meget Sande, Sunde og Træffende, som den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt og Børgerskreds (Tscherning) har udtalt angaaende disse Forhold, er der ogsaa forskjellige Ideer, som vistnok endnu ere i deres første Orden hos ham, og derfor hverken ere blevne klarede eller modnede, men som snarere maatte siges, hvis de skulde tages i den Form, hvori det ærede Medlem idag har fremskillet dem, at indeholde meget Urigtigt ved Siden af det Rigtige, som ganske vist ogsaa findes deri. Jeg skal kun nævne som et Exempel den Udvei, som den ærede Rigsdagsmand antyder, man kunde gaae, nemlig at lade disse Eiendomme svare ringere Skat, indtil de første Gang folgtes, og saa lade Skatteforhøielsen indtræde; det er klart, at dette ikke vilde føre til Andet, end at disse Eiendomme i en overmaade lang Tid ikke vilde blive folgte, men at enhver Disposition over dem vilde stee gjennem saadanne Proformahandler, hvorved Skattefriheden eller Skattelettelsen kunde bevares saalænge som muligt. Men efter den velvillige Maade, hvorpaa den høitærede Minister har omtalt denne Sag, maa det være mig tilladt at gjøre opmærksom paa, at der er en Vej, ad hvilken han vilde kunne udøve en betydelig Indflydelse paa hele Spørgsmaalet nemlig ved at bidrage til, hvor det staaer i hans Magt, at klare de overmaade mange Misforstaaelser og Vilbavelsler, der heftes i den Henseende, navnlig ogsaa fra deres Side, der svare Skat. Jeg troer, at det vil være muligt for den høitærede Minister at undergive hele Sagen en Behandling, som gædgjør, hvad der er sandt og hvad der ikke er sandt i de Paastaaender, der fra forskjellige Sider, og navnlig fra de kommunale Autoriteters og Skattehavernes Side, fremsættes med Hensyn til denne Sag, og at